

[Arne Bjerregaard]

tid er blevet gennemført, da vi var i forlig med den forrige regering.

Dermed være ikke sagt, at vi er helt tilfredse med det, der foreligger, og derfor er vi også medforslagsstillere til en række ændringsforslag, men når jeg ikke ønsker at gå ind i debatten, er det, fordi jeg har så megen selverkendelse, at jeg selvfølgelig derved kunne komme til at kritisere det og dem, jeg ikke burde kritisere i denne anledning. Endelig mener jeg ikke, at forslaget, som det nu foreligger, bliver ret meget bedre ved, at vi forlænger debatten om det ønskværdige i at få et ændret lovforslag.

Vi stemmer selvfølgelig for de ændringsforslag, vi er medforslagsstillere til, og lad mig sige til de radikale om ændringsforslag nr. 18, at hvis de forslag, der svarer dertil, bliver forkastet, vil vi selvfølgelig stemme for dette forslag, og vi ønsker ikke at klandre de radikale for, at de har stillet dette forslag. Man kan sige, det nok er mere kompliceret end bare at forhøje procentsatsen, men der er en vis rimelighed i, at det udregnes på den måde, og jeg giver hr. Bernhard Baunsgaard ret i, at i og med at det, landmændene får, er en likviditetsforbedring, altså en udsættelse af skattebetalingen, kan det sådan set være rimeligt, at man bruger proportionalstrækket i den pågældende kommune. Administrativt mener vi ikke, det er heldigt, men kan vi ikke få det, vi helst vil have, tager vi altså dette med, og der er da i alt fald en sandsynlighed for, at dette bliver vedtaget.

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Jeg skal ikke gøre det her til en generel debat om landbrugets forhold, men jeg synes nu alligevel, at hr. Anders Andersens indlæg var af en sådan karakter, at jeg vil kommentere det. Når folketinget i dag trods alt vedtager en lov, der betyder ca. en halv milliard kroner mere til landbruget, skal man ikke, når man samtidig er et parti, der gør sig til talsmand for store besparelser, gøre det, der her foregår, helt til småting og til ingenting af værdi. Hr. Anders Andersens indlæg byggede jo på, at det, man gjorde fra regeringens side, var for lidt og for sent, og at det i øvrigt var småpenge.

Jeg vil gerne sige, at det kan godt være, at regeringen og også andre, bl.a. erhvervet selv og måske også tidligere ministre, har under-

vurderet de problemer, landbruget havde i 1979, men siden har vi prøvet at rette op på det og har gennemført mange ting, også i samarbejde med landbruget, senest en stor aftale i december 1980, som vi sidste år har udmøntet i forslag, og det har givet landbruget en væsentlig rentelettelse.

Vi har i 1981 også indgået et prisforlig, der vel var det største i mange år, 11 ½ pct., og vi har oplevet, at svinepriserne steg sidste år, periodevis med op til 30-40 pct., så jeg synes ikke, man kan sige, der ikke er foregået noget.

Vi står i øjeblikket midt i prisforhandlinger, der kan forøge landbrugets bruttofaktorkomst med op til 3 mia kr., og vi har med den kommende grønne devaluering fået en chance for yderligere at forbedre det prisforslag, Kommissionen har fremlagt.

Vi står så i dag og drøfter et lovforslag, der vil give landbruget ½ mia kr., og jeg synes ikke, det er rimeligt at negligere det positive, folketinget her foretager sig, når man tænker på, hvilke problemer der kan være også for andre erhverv og andre samfundsgrupper her i landet.

Derfor vil jeg sige, at set fra mit synspunkt er dette et led i en lang række gode foranstaltninger, vi træffer for landbruget, fordi vi tillægger landbruget stor værdi.

Ministeren for skatter og afgifter (Lykkesoft):

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger, men understrege det, som landbrugsministeren lige har sagt.

Den udgave af lovforslaget, regeringen kan tiltræde, er der stillet ændringsforslag til, og der er endda tale om et forslag, der tilfører landbrugserhvervet en likviditet på ½ mia kr. Man kan selvfølgelig sige, at det hellere skulle have været 1 ½ mia kr.; det er jo i virkeligheden det, der er indholdet i firkløverpartiernes ændringsforslag; men som jeg allerede gjorde opmærksom på ved første behandling af dette lovforslag, må det jo være en overvejelse, hvor stor en del af den samlede indsats, som der er behov for over for landbruget, man skal yde på denne måde, og hvor stor en del man ved større målrettedhed kan yde ad andre veje. Det er selvfølgelig den baggrund, der sammen med den kendsgerning, at vi ikke råder over ubegrænsede midler – selv om det for en stor dels ved-